

fordre for overhovedet at kunne sige, at det er saa store Interesser, der blive varetagne af Sygekasserne, at det er rigtigt, at det offentlige gaar med paa saa store Understøttelser og paa en saadan Maade, som her er foreslaaet. Det forekommer mig da, at det, som man nærmest bør henvende sin Opmærksomhed paa, er Spørgsmaalet om Afdgangen til Sygekasserne, om Ydelsen af Sygekasserne og om Ordningen af dem.

Afdgangen til Sygekasserne maa man søge at gøre saa vid og saa rummelig som muligt for de Samsundskasser, for hvem disse Kasser ere bestemte, og i den Retning synes der jo ikke at være nogen Meningsforskjel mellem de forskellige Opfattelser om, for hvem det er, disse anerkendte Sygekasser blive dannede. Derimod kommer der allerede en forfælselig Opfattelse frem, naar vi komme til Spørgsmaalet om Alderen, i hvilken man kan indtræde i en Sygekasse. Vrede Herrer ville have i Grundring, at i Regeringsforslaget, som ogsaa blev vedtaget i dette Ting, er der nævnt en Aldersgrænse af 45 Aar. Der staar: „Sagen kan optages i en anerkendt Sygekasse, forinden han har fyldt sit 15de Aar“ — det er beholdt — og derefter tilføjes der: „Den Aldersgrænse, indtil hvilken Optagelse kan ske, bliver i den enkelte Kasses Vedtægter at sætte til mellem 45 og 55 Aar; dog kan det tillades o. s. v. . . .“ Det vil altsaa sige, at den, som ikke er fyldt 45 Aar, har Ret til at fordrø sig optaget i en anerkendt Sygekasse, naar hans Helbred i øvrigt ikke er til Hindrer. Mod dette har der fra Sygekasserne rejst sig en Del Bevægelse, og det er jo ganske klart, at for Sygekasserne gælder det om at faa denne Grænse saa langt ned som muligt, for saa meget som muligt at faa Folk til at indtræde i Sygekassen i en ung Alder. Kun naar det er Tilfældet, kunne Sygekasserne betale sig, og det maa jo ogsaa i det hele taget ønskes, at man kan støtte enhver saadan Bestræbelse. Men vi maa heller ikke her tabe af Syne, at dette er jo et Forsøg paa en Ordning, hvor efter man kan faa saa mange som muligt med, saa at man kan faa hele den Samsundsklasse optagen i denne Organisation, for hvem den er bestemt. Jeg skulde derfor tænke mig, at disse forskellige Betragtninger kunne forenes saaledes, at man i dette Øjeblik gav Tilladelse til Folk paa indtil 45 Aar til at kunne fordrø sig optagne i en Sygekasse, og saaledes at denne Grænse lidt efter lidt sank ned, saa at man opnaaede at kunne stille Grænsen til 40 Aar, hvad der er det almindelige Ønske mellem

Sygekasserne. For mit Vedkommende skulde jeg foretrække en saadan Bestemmelse fremfor den Bestemmelse, som er tagen i det andet Ting, hvorved hele Aldersgrænsen udgaar, saaledes at det staar i hver Sygekasses Magt at kunne sætte Grænsen for Optagelsen saa langt ned, som den maatte ønske. Derved forekommer det mig, at man er inde paa nogen Vilkaarlighed, og man kan risikere, at der bliver givet Tilflugt til Sygekasser, hvis Bestræbelser ikke fuldstændig gaa i den Retning, man maatte ønske.

Den højtærede Minister har allerede berørt det næste Punkt om Flytning af Medlemmer. Der var i det oprindelige Forslag sat en Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholde sig med Medlemmers Ret, naar de flygte. Den er bleven staaende; derimod er den tilsvarende Bestemmelse, som omhandler et Medlems Ret, naar han flytter og ikke har det tilstrækkelige Helbred til at gaa ind i en anden Kasse, udgaaet. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at der her er en Lufte, som det Udvalg, der formodentlig vil blive nedsat her, maa søge at udfylde, og jeg har ogsaa forstaaet Forhandlingerne i det andet Ting saaledes, at man ønsker denne Lufte udfyldt.

Naar vi dernæst skulle gaa over til Spørgsmaalet om de Ydelser, som man tror at burde fordrø af Sygekasserne, saa viser der sig at være en meget betænelig Uoverensstemmelse mellem det Forslag, som nu er oversendt fra det andet Ting, og den Affattelse, det havde, da det sidst forlod dette Ting, idet man fuldstændig har omordnet Reglerne om de Ydelser, der skulle gives til de syge, og i det hele er Hjælpen indskrænket til, at i Sygdomstilfælde yder en anerkendt Sygekasse en Hjælp, der mindst svarer til en anslaaet Verdi af 1 Kr. daglig. Jeg skal i dette Forhold gøre opmærksom paa, at man ikke kan sige, at en Sygekasse alene er en Assuranceforening mod Sygdomme; til Sygekassebegrebet hører noget mere. Det har ogsaa altid været forbundet med en vel udviklet Sygekasse, at den sørger for Helbredelsesmidler, og det forekommer mig rigtignok ogsaa aldeles nødvendigt, at man maa holde paa den fri Lægehjælp. Jeg ved nok, at der er blevet anført som Støtte for at gaa bort fra den fri Lægehjælp, at en Kælle Sygekasser ikke give en saadan Hjælp; navnlig blev der fremført i den Indberetning, som har foreligget fra den i 1885 nedsatte Kommission, at næsten Halvdelen af de jydsk-synske Landsygekasser ikke have givet fri Lægehjælp; men senere er det oplyst af statistiske Oplysninger, som man i